

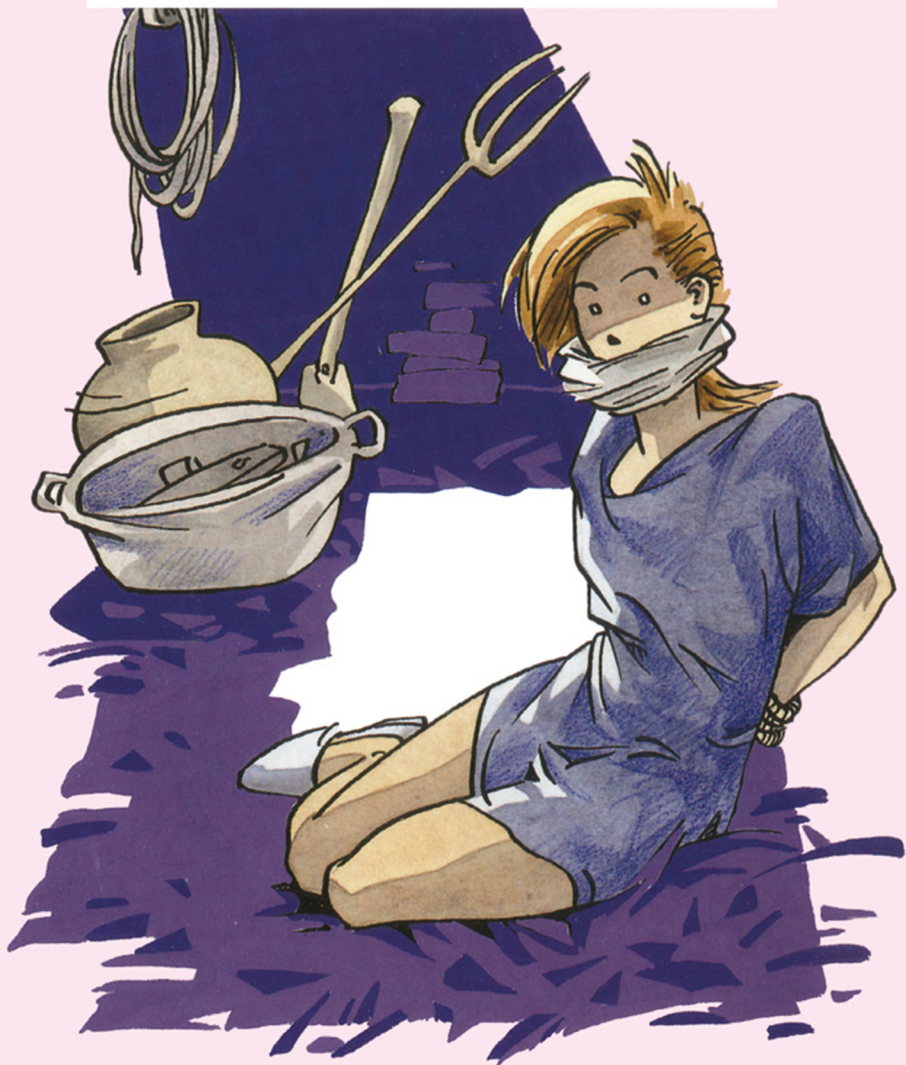
EL MICALET GALÀCTIC

La màquina infernal

Joan Pla

Dibuixos d'Anna Miralles

1

Un gol... de rebot!

Ningú no hauria imaginat mai que aquell estiu tindríem una aventura tan emocionant. Més encara, jo diria que apassionant, plena de suspens, arriscada i perillosa. Massa, per a uns xicots com nosaltres que només havíem viscut barrabassadetes sense importància.

—Si dura més, aquesta aventura, no ho passe —va dir la Raquel, que encara tremolava d'emoció.

Però vull començar a contar-vos-ho pel principi, quan vam acabar el campionat de lliga entre els equips del col·legi. Aquella vesprada de principi de juny ens enfrontàvem l'equip *Camacuc*, de seté curs, contra

Els Daurats, de vuité. Era la semifinal, els ànims dels col·legials estaven fortament dividits entre tots dos equips i molt exaltats.

—Avui en passaran, de grosses —va dir-me Ripoll, brandant el puny en alt.

Jo el vaig mirar rient i també vaig fer un gest de guerra amb els dos braços enlaire.

Els nostres rivals, els de vuité, se sentien guanyadors segurs i quan ens els trobàvem pels passadissos del col·legi o al pati, asseguraven que no hi hauria prou números al marcador per a poder comptar-hi els gols.

—¡Botifarra! —els contestàvem.

—¡Sí, sí, botifarra per a tu! —replicaven ells.

Així anaven els ànims quan una hora abans de començar el partit van venir a casa a buscar-me el tutor i el Lluís. Van dir que el davanter esquerre, el Bernat, s'havia enfiat a migdia, al dinar amb què havien celebrat el natalici del seu germà, i era al llit que no parava de vomitar.

—Hauràs d'eixir tu, Òscar —em va dir el tutor.

—¿Jo?... —vaig contestar sorprès.

—Sí. Ja sabem que tu només saps inventar i que faràs algun clot al camp quan intentaràs xutar el baló..., però no queda ningú més de seté... ¡No voldràs que isquen les xiques!... —va riure.

—No, no, és clar... —vaig contestar. Però no podia empassar-me la saliva, jo.

—Bernat et deixarà el seu equip. Vés i passa per sa casa —digué el Lluís.

I me'n vaig anar a cal Bernat tot eixancarrat perquè les cames se m'amollaven, que duia un nuc a la panxa que no em deixava caminar. ¡Si jo no m'havia vestit mai de futbolista ni per fer-me una foto! ¡Si quan tenia el baló davant i xutava, els companys em fugien perquè els omplia les cames de morats!... Però a poc a poc vaig anar sobreposant-me. Ha de passar per mi, ¡quin remei!, vaig dir-me.

Bernat estava gitat al llit amb una safa al costat per si li venien els vòmits.

—Ja no li deu quedar res dins la panxa —digué sa mare. Tot li passa per llèpol, que quan té el dolç davant, mai no en té prou, ¡l'animal!

—Sí —vaig dir jo per a mi—, i tan animal que ja veus jo ara, quin compromís... ¡Animal, bèstia!... —però no vaig adonar-me que ja ho deia en veu alta.

—¿Què dius, Òscar? —em preguntà el Bernat.

—Que... els de vuité són uns animals, uns bèsties; diu que vénen per nosaltres —vaig poder excusar-me.

—¡Si ma mare em deixara alçar!... ¡Però no els tingueu por! Tu, si pots, marca sempre el Tomàs, que ell només sap jugar el baló si està sol... Però si veu algú per davant, es posa nerviós i no n'encerta ni una.

—Ah, doncs si em veu a mi per davant seu, tan trapatroles com sóc, ¡no et dic res! El faig pujar-se'n a la figuereta, ¡jo, el trac de polleguera!...

I vam riure. Sa mare em va donar l'equip i me'n vaig anar.

—¡Sort! —em desitjà el Bernat, mentre tossia que s'ofegava.

Quan vam eixir al camp, que estava de gom a gom, la meitat va aplaudir els de vuité, i l'altra meitat ens va aplaudir a nosaltres, encara que jo diria que ens van aplaudir una miqueta menys.

Des del principi aplaudien i xiulaven, segons qui jugava la pilota. Ningú no estava d'acord amb el que assenyalava l'àrbitre. Jo anava sempre darrere del Tomàs, que a més de ser el meu rival al camp, també ho era en la classe de Pràctiques de Laboratori, on sempre volia superar-me en els meus invents, i sempre li eixien torts. Però ja us en parlaré en un altre moment. Ara jo semblava l'ombra del Tomàs. I ell començava a posar-se nerviós.

—¡Xicot, si no desapareixes del meu costat, d'una puntellada et convertiré en satèl·lit artificial! —em va dir.

Em va entrar un poc de por i anava darrere seu però guardant una miqueta les distàncies. ¡Quin error! A una passada del mitjà dret, del Quelo, el Tomàs rematà amb el cap el baló, pegà contra el pal esquerre i va entrar en la porteria.

—¡Burro! —vaig sentir que em cridaven de totes bandes.

Hauria volgut que la terra s'obriera i que em col·gara. Però no. I encara sort que, cinc minuts després, el Balaguer va empatar d'un xut que si agafa el porter per davant l'entra fins a la xàrcia. L'alegria no va tenir límits. Saltàvem i ens abraçàvem com si ens haguera

tocat la grossa de Nadal.

A un minut del final de la primera part, el Gaia marcà gol a favor dels de vuité. Vam entrar als vestuaris capcots. Enric, el tutor, em digué que no deixara el Tomàs de petja, ja que mentre ho feia així li trencava el joc.

—Bé —vaig dir.

A la segona part, els de vuité van mantenir el gol d'avantatge uns vint minuts, fins que el Gaia tornà a marcar-ne un altre. La desmoralització, durant uns moments, va ser gran. Els de vuité semblava que se'ns menjaven. Jo seguia i perseguia el Tomàs a pesar de les colzades i puntellades que em pegava quan l'àrbitre no mirava. L'equip de vuité ens dominava i dins de la nostra àrea hi havia un embús de jugadors. El joc s'embrutava per moments. Els ànims dels espectadors s'exaltaven més i més, els uns guanyadors i els altres animant-nos a guanyar. Enmig de tot aquest sarau, el Torres agafa el baló de dins de la nostra àrea de meta, se'n va corrent com un coet cap a la porteria contrària, tot agafant desprevinguts els jugadors de vuité, avança i avança, es planta a quatre metres del porter, xuta i fa un gol com un campanar.

Els de vuité trauen la pilota. El Torres la pren al Gaia. Ebri de glòria, repeteix la jugada anterior, davant l'astorament de jugadors i públic, i marca el gol de l'empat.

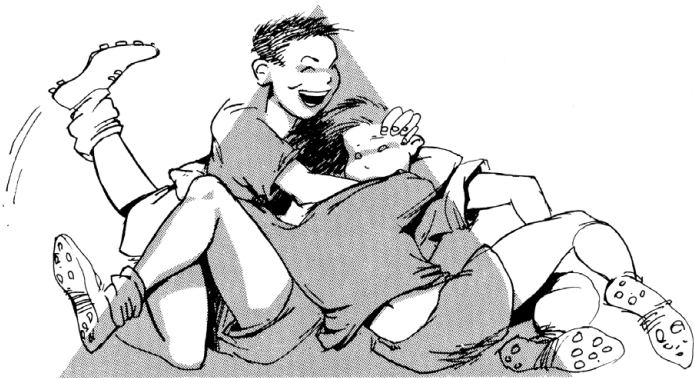
El gol capgira el joc. Els de vuité es repleguen, els fans ens animen encara més, prenem moral, ens encoratgem però la defensa de vuité és dura de pelar.

A dos minuts del final sembla que el partit acabarà en empat.

—Tots dins de l'àrea contrària —ens mana el tutor.

L'àrbitre no sap on posar-se ni on mirar. Hi ha un batibull de peus i cames, i el baló que entropessa per totes bandes. Hi ha puntellades, colzades, para-des de cameta, paraules de desesperació... El Tomàs, que ja havia perdut l'oremus, em pega una puntellada enmig de la canella, em deixa ben coent i quan em refaig li la vull tornar. Però com sóc poc traçut, li pegue al baló que en aquell precís moment ve a parar involuntàriament davant del meu peu esquerre, i veig com, amb un efecte que jo no havia previst, entra dins de la porteria contrària; també veig la cara que posen el porter i els jugadors de vuité, que busquen el baló i el veuen dins de la porteria. El silenci més gran regna entre el públic durant unes dècimes de segon. Aleshores jo vaig i em pose a cridar:

—¡Gol! ¡Gol! ¡Gol!...

I tot el món crida gol, i aplaudeixen, i els jugadors del meu equip es llancen damunt meu abraçant-me, i em fan caure a terra, i els fans que volen envair el camp i l'àrbitre que es desespera perquè no els vol deixar entrar-hi.

Quan la tronada passa, l'àrbitre fa traure el baló als de vuité del mig del camp, deixa que se'l passen i assenyala final de partit.

No vull contar-vos-en més per ara. Però aquest resultat va dur conseqüències.